

Sygn. akt V K 2041/12

1 Ds 4418/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Borkowska

Protokolant: Ewa Słowińska

w obecności Prokuratora Małgorzaty Kuźmy

po rozpoznaniu dnia 26 lutego 2013 r.

sprawy **R. K.**

urodz. (...) we W.

syna J. i M. zd. (...)

PESEL (...)

oskarżonego o to, że

I. w dniu 14 lipca 2012 r. we W. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru marki K. model S., tj. mienia o wartości 3.000 złotych, czym działał na szkodę M. B.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

II. w dniu 13 sierpnia 2012 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru marki K. model K. S., tj. mienia o wartości 1.600 złotych, czym działał na szkodę B. J.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

III. w dniu 20 września 2012 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru marki T., tj. mienia o wartości 1.500 złotych, czym działał na szkodę D. K.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

I. uznaje oskarżonego R. K. za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów opisanych w punktach I-III części wstępnej wyroku, przy czym przyjmuje, że czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk i za przypisane oskarżonemu czyny na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierza oskarżonemu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 20 (dwudziestu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 10 (dziesięć) złotych

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 2 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na 3 (trzy) lata próby

III. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny zalicza okres zatrzymania w dniach 20 września 2012 r. i 21 września 2012 r., przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny

IV. na podstawie art. 73 § 2 kk oddaje oskarżonego pod dozór kuratora sądowego w okresie próby

V. na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązuje R. K. do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz M. B. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych oraz na rzecz B. J. kwoty 1.600 (tysiąc sześćset) złotych w terminie 1 roku od uprawomocnienia się orzeczenia

VI. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych

UZASADNIENIE

W dniu 14 lipca 2012 r. około godziny 18⁰⁰ M. B. przyjechała rowerem marki K. (...) na Plac (...) we W.. Przypięła rower linką do stojaka znajdującego się przy kościele i udała się do Galerii (...).

Podczas pobytu M. B. w Galerii (...) przypięty do stojaka rower zauważył R. K.. Podeszedł do stojaka, przeciął nożycami linkę zabezpieczającą, zabrał rower i odjechał.

Po około godzinie M. B. wyszła z Galerii (...) i udała się po swój rower. Na miejscu spostrzegła, że jej rower został skradziony. Natychmiast poszła do hotelu znajdującego się przy Galerii (...) w celu uzyskania informacji na temat monitoringu. Tam dowiedziała się, że hotelowy monitoring nie obejmuje miejsca, w którym pozostawiła ona swój rower. M. B. nie odzyskała swojego roweru, zaś jego wartość oszacowała na 3.000 zł.

R. K. za pośrednictwem swojego znajomego sprzedał skradziony M. B. rower nieustalonej osobie, za co uzyskał kwotę 200 zł.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. K. **k. 48-49, 96-97**

zeznania pokrzywdzonej M. B. **k. 97**

W dniu 13 sierpnia 2012 r. około godziny 17²⁰ B. J. przyjechał swoim rowerem K. S. w okolice DH Renoma przy ulicy (...) we W.. Przypiął rower do znajdującego się obok stojaka i udał się do sklepu. Wchodząc do DH Renoma zauważył dwóch młodych mężczyzn. Jednym z nich był R. K..

Po wejściu B. J. do sklepu (...) i drugi mężczyzna podeszli do roweru. R. K. przeciął nożycami linkę zabezpieczającą. Towarzyszący mu mężczyzna wsiadł na rower i odjechał w stronę Placu (...). R. K. pobiął za nim.

Po około dwudziestu minutach B. J. wyszedł z DH Renoma i skierował się do stojaka, przy którym zostawił swój rower. Gdy do niego doszedł zauważył, że przy stojaku pozostała tylko przecięta linka, a jego roweru nie było.

B. J. nie odzyskał swojego roweru. Jego wartość wynosiła 1.600 złotych. Skradziony mu rower został sprzedany nieustalonej osobie przez towarzyszącego R. K. mężczyznę. R. K. otrzymał z tego tytułu kwotę 200 zł.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. K. **k. 48-49, 96-97**

zeznania pokrzywdzonego B. J. **k. 17**

zeznania świadka K. S. **k. 20, 37**

D. K. pracuje w firmie mającej siedzibę w budynku Silver (...) przy ulicy (...) we W.. W dniu 20 września 2012 r. udała się ona do pracy rowerem marki T. o wartości 1500 zł. Na miejscu przypięła rower za pomocą stalowej linki do barierki z tyłu budynku oddzielającej zjazd do podziemnego garażu od ul. (...), po czym udała się do pracy.

W tym czasie pod budynek Silver (...) nadszedł R. K. wraz z nieustalonym mężczyzną. Zauważyli przypięty do barierki rower D. K.. R. K. podeszedł do niego i przeciął nożycami linkę zabezpieczającą. Następnie zabrali rower i oddalili się z tego miejsca.

Około godziny 17³⁰ D. K. zakończyła pracę, wyszła z budynku i skierowała się do miejsca, gdzie zostawiła swój rower. Tam spostrzegła, że jej rower został skradziony.

Tego samego dnia R. K. został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji. W trakcie czynności R. K. rozpytywany na okoliczność kradzieży rowerów wydał policjantom rower marki T., który został zwrócony D. K..

dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. K. **k. 48-49, 96-97**

zeznania pokrzywdzonej D. K. **k. 7-8**

protokół zatrzymania rzeczy **k. 3-5**

pokwitowanie **k. 12**

Oskarżony R. K. ma 18 lat. Posiada wykształcenie gimnazjalne. Pozostaje na utrzymaniu rodziców. Obecnie uczęszcza do Zespołu Szkół Zawodowych we W., jest uczniem I klasy w zawodzie elektryk. W miejscu zamieszkania oskarżony ma dobrą opinię.

Oskarżony nie był w przeszłości prawomocnie karany sędownie. Przeciwko R. K. toczy się obecnie postępowanie przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia w sprawie o sygn. akt V K 1349/12. W dniu 18 grudnia 2012 r. zapadł nieprawomocny wyrok, od którego apelację wywiódł oskarżyciel publiczny.

dowód: dane osobopoznawcze **k. 48, 96**

dane o karalności **k. 85**

wywiad środowiskowy **k. 93-94**

Oskarżony R. K. w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień (k. 48-49).

Przed Sądem oskarżony również przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów. Wyjaśnił, że kradł rowery, gdyż potrzebował pieniędzy na wakacje. Wskazał, że od mężczyzny, którego poznał w czasie wakacji i z którym dokonywał kradzieży, za każdy rower otrzymywał kwotę 200 złotych. Nie wiedział komu ten mężczyzna sprzedawał skradzione rowery. Za uzyskane w ten sposób pieniądze nabył odżywkę i sfinansował swój wyjazd nad jezioro. Podał, że pomysłodawcą kradzieży rowerów był poznany przez niego mężczyzna. To ten mężczyzna wybierał miejsce kradzieży i rower, który mieli ukraść, zaś sam oskarżony miał każdorazowo przy sobie nożyce. Podkreślił, że żałuje swojego zachowania. Zapewnił, że kolejny raz nie popełniłby już takiego czynu (k. 96-97).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom R. K., gdyż są one rzeczowe, logiczne i konsekwentne. Oskarżony opisał okoliczności popełnionych przez siebie czynów oraz wskazał motywy swojego zachowania. Jego wyjaśnienia w pełni korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszym postępowaniu, a mianowicie z zeznaniami pokrzywdzonych M. B., B. J. i D. K., które Sąd uznał za w pełni wiarygodne, nie znajdując żadnych podstaw do ich zakwestionowania. Wszyscy pokrzywdzeni, w granicach posiadanej wiedzy, dokładnie i szczegółowo przedstawili znane im okoliczności utraty rowerów. Należy przy tym podkreślić, że żadna z pokrzywdzonych osób nie widziała momentu kradzieży, ani też osób dokonujących tych czynów. R. K. nie zakwestionował treści zeznań pokrzywdzonych, przyznając wskazane przez nich okoliczności co do daty i miejsca kradzieży rowerów. Za wiarygodne należy też uznać zeznania K. S., który zaobserwował moment kradzieży roweru spod DH Renoma, a następnie rozpoznał oskarżonego jako jednego ze sprawców tego czynu. Świadek jako osoba obca dla oskarżonego nie ma żadnego interesu w jego fałszywym pomówieniu, nadto sam oskarżony nie zakwestionował swego udziału w tejże kradzieży. Zeznania pokrzywdzonych i świadka w połączeniu z wyjaśnieniami oskarżonego oraz pozostałymi dokumentami w postaci

protokołu zatrzymania rzeczy i pokwitowania tworzą logiczną i spójną całość, pozwalającą na stwierdzenie, iż wina i sprawstwo R. K. w odniesieniu do zarzuconych mu występków nie budzą najmniejszych wątpliwości.

Żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności i mocy dowodowej zawartych w aktach sprawy dokumentów w postaci karty karnej i wywiadu środowiskowego, które sporządzone zostały przez uprawnione do tego podmioty. Dokumenty te pozwoliły na poczynienie ustaleń w przedmiocie trybu życia oskarżonego i jego opinii w miejscu zamieszkania.

Sąd zważył co następuje:

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów Sąd uznał, iż oskarżony R. K. swoim zachowaniem trzykrotnie zrealizował ustawowe znamiona przestępstwa kradzieży sankcjonowanego przepisem art. 278 § 1 k.k.

Zachowanie sprawcy przestępstwa kradzieży polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej, przedstawiającej określoną wartość ekonomiczną, w celu przywłaszczenia. Przez zabór rozumieć należy bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas rzeczą władającej i objęcie jej we własne władanie przez sprawcę. Wyjęcie rzeczy ruchomej spod władztwa nastąpić musi wbrew woli osoby nią dysponującej.

Działanie R. K. w oczywisty sposób zmierzało do bezprawnego wejścia w posiadanie rowerów, których właścicielami były inne osoby. Oskarżony wykorzystując pozostawienie przez pokrzywdzonych rowerów w miejscach do tego przeznaczonych, zabrał je w celu ich dalszego zbycia i uzyskania środków finansowych na własne potrzeby. Dwa ze skradzionych rowerów zostały przez oskarżonego zbyte nieustalonym osobom, zaś rower skradziony na szkodę D. K. oskarżony posiadał w miejscu zamieszkania. Oczywistym jest zatem, iż oskarżony rozporządził skradzionymi rowerami jak właściciel, a zatem zabór rowerów przez oskarżonego dokonany został w celu ich przywłaszczenia.

Mając jednocześnie na uwadze fakt, iż oskarżony zarzuconych mu czynów dopuścił się w wyniku każdorazowo na nowo podejmowanego zamiaru, jak również w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, a każde z tych przestępstw zrealizowało znamiona tego samego typu czynu zabronionego, należało uznać, że popełnione one zostały w warunkach ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k.

Zamiar oskarżonego R. K. nakierowany na osiągnięcie korzyści majątkowej kosztem innych osób należy w tym kontekście ocenić jako naganny. Oskarżony świadomie zachował się w sposób sprzeczny z obowiązującymi normami prawnymi, kierując się jedynie własnym interesem, w żaden sposób nie bacząc na szkodę wyrządzaną innym osobom. Czyny popełnione przez oskarżonego cechują się wysokim stopniem społecznej szkodliwości. R. K. z premedytacją działał w celu uzyskania rzeczy mających dla niego wymierną wartość, za które mógł uzyskać środki finansowe konieczne mu do sfinansowania własnych potrzeb. Dokonane przez oskarżonego kradzieże nie były wynikiem nagłego, nieprzemyślanego impulsu, wręcz przeciwnie – oskarżony każdorazowo posiadał przy sobie nożyce umożliwiające przecięcie zabezpieczeń rowerów, co świadczy o tym, iż jego działanie było uprzednio zaplanowane. Skradzione pokrzywdzonym rowery przedstawiały stosunkowo znaczną wartość (1500 zł, 3000 zł, 1600 zł), zaś do dnia wyrokowania pokrzywdzeni M. B. i B. J. nie odzyskali skradzionych rowerów ani nie otrzymali jakiegokolwiek zadośćuczynienia ze strony oskarżonego. Jako okoliczność dla oskarżonego korzystną Sąd uznał przyznanie się R. K. do popełnienia zarzuconych mu czynów oraz pozytywną opinię jaką oskarżony cieszy się w miejscu zamieszkania. Faktem jest, iż oskarżony nie został do tej pory prawomocnie skazany przez Sąd, jednakże pomimo młodego wieku (oskarżony w styczniu 2013 r. ukończył 18 rok życia) wobec oskarżonego toczy się już postępowanie karne w sprawie V K 1349/12 zakończone nieprawomocnym rozstrzygnięciem zaskarżonym przez Prokuratora.

Mając na uwadze powyżej wskazane okoliczności, w oparciu o przesłanki sądowego wymiaru kary wynikające z art. 53 k.k., Sąd uznał, iż współmierną do stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu występków, będzie kara pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy.

Sąd nie przychylił się do wniosku obrońcy oskarżonego o nadzwyczajne złagodzenie kary i wymierzenie R. K. kary ograniczenia wolności. Zgodnie z art. 60 § 1 k.k. Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary w wypadkach przewidzianych w ustawie oraz w stosunku do młodocianego (takim właśnie jest R. K.), jeżeli przemawiają za tym względy określone w art. 54 § 1 k.k., który ustanawia szczególną dyrektywę przy wymiarze kary wobec sprawców młodocianych w postaci preferencji wychowawczego oddziaływania. Prymat celów wychowawczych przy wymiarze kary wobec sprawców młodocianych nie oznacza jednak nakazu orzekania wobec takich sprawców kar łagodnych, nie wyraża szczególnej dyrektywy nakazującej pobłażliwe traktowanie takich sprawców (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 15 stycznia 2003 r., II AKa 357/02, wyrok SA we Wrocławiu z dnia 6 kwietnia 1995 r., II AKr 89/95). Jeśli bowiem sprawca wykazuje wysoki stopień demoralizacji, co niekoniecznie musi być związane z wyjątkowo nagannym trybem życia, ale przejawiać się nawet w sposobie dokonania przestępstwa, to wręcz konieczne jest długotrwałe, wychowawcze oddziaływanie na niego w toku wykonania kary, tak określonej, by osiągnęła wymienione cele w optymalnym stopniu (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 14 grudnia 2001 r., II AKa 263/00). W rozstrzyganej sprawie sprzeczne z prawem zachowanie R. K. nie było zachowaniem jednorazowym, incydentalnym. Oskarżony pomimo młodego wieku trzykrotnie dopuścił się zaboru rowerów, przy czym były to rowery o stosunkowo znacznej wartości. W ocenie Sądu zrozumienie normy prawnej zakazującej zabierania cudzej własności nie wymaga szczególnie rozwiniętego intelektu ani też wyższego niż przeciętny stopnia rozwoju i doświadczenia życiowego. Z całą pewnością oskarżony był świadomy tego, iż zabierając rowery (i to po przecięciu ich zabezpieczeń) dopuszcza się czynu zabronionego. Dodatkowo należy wskazać, że jak wynika z wywiadu kuratora przeciwko R. K. toczy się inne postępowanie karne. Należy zatem uznać, że oskarżony pomimo młodego wieku wykazuje stopień demoralizacji przemawiający za przyjęciem, iż nadzwyczajne złagodzenie kary nie może znaleźć w jego przypadku zastosowania.

Wymierzając R. K. karę Sąd ukształtował ją w taki sposób, by podziałała ona wychowawczo i zapobiegawczo wobec oskarżonego oraz aby w sposób właściwy wpłynęła na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu dla osiągnięcia celów kary nie jest konieczne umieszczenie R. K. w warunkach izolacyjnych. Zdaniem Sądu świadomość możliwości odbycia kary pozbawienia wolności w zakładzie karnym, w przypadku zarządzenia jej wykonania, będzie dla oskarżonego wystarczającym bodźcem do przestrzegania porządku prawnego i zachowywania się zgodnie z obowiązującymi przepisami. Oskarżony jest sprawcą młodocianym, w związku z czym, będąc związanym dyspozycją art. 70 § 2 k.k., Sąd mógł warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności na okres próby nie krótszy niż 3 lata i taki też okres próby wyznaczył, uznając go za wystarczający dla zweryfikowania postawionej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Sąd nie mógł zatem uwzględnić w tym zakresie wniosku oskarżyciela publicznego, który wnosił o warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres 2 lat próby.

Oskarżony dopuścił się zarzuconych mu czynów w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w związku z czym, w celu uświadomienia oskarżonemu nieopłacalności sięgania po cudzą własność, zgodnie z dyspozycją art. 33 § 2 k.k., Sąd wymierzył mu obok kary pozbawienia wolności karę grzywny. Na podstawie art. 72 § 2 k.k. Sąd zobowiązał R. K. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej M. B. kwoty 3.000 złotych oraz na rzecz pokrzywdzonego B. J. kwoty 1.600 złotych, stanowiących równowartość rowerów skradzionych przez oskarżonego, w terminie 1 roku od uprawomocnienia się wyroku. Konieczność zapłaty grzywny oraz wykonania obowiązku naprawienia szkody będzie niewątpliwie dolegliwa dla oskarżonego, przy czym dolegliwości te są wynikiem wyłącznie umyślnego popełnienia przez R. K. czynów zabronionych. W ocenie Sądu brak jest przeszkód do tego by w zbliżającym się okresie wakacyjnym oskarżony podjął dorywcze zatrudnienie w celu zdobycia środków na wywiązanie się z obowiązków nałożonych przez Sąd.

Na poczet orzeczonej grzywny Sąd zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania w dniach 20 września 2012 r. i 21 września 2012 r.

Z uwagi na wiek oskarżonego, będącego jak wyżej wskazano sprawcą młodocianym, oddanie oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora było obligatoryjne.

Rozstrzygnięcie o kosztach wydano w oparciu o przepis art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1973 roku, Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami). Oskarżony nie ma stałego dochodu, pozostaje na utrzymaniu rodziców. Mając na uwadze powyższe oraz fakt nałożenia na oskarżonego kary grzywny i obowiązku naprawienia szkody, Sąd uznał, że uiszczenie przez niego kosztów postępowania oraz opłaty będzie dla niego zbyt uciążliwe.